



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Z. C.**

zastoupená advokátem JUDr. Ivanem Houfkem, Ph.D.

sídlem Novotného lávka 200/5, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. MSK 66386/2018 a ze dne 13. 6. 2019 č. j. MSK 92418/2019, ve věci dodatečného povolení stavby a odstranění stavby

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 10. 6. 2019, č. j. MSK 66386/2018 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve vztahu k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 13. 6. 2019, č. j. MSK 92418/2019 se žaloba **zamítá**.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 801 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ivana Houfka, Ph.D., advokáta se sídlem Novotného lávka 200/5, 110 00 Praha.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení výše uvedených rozhodnutí žalovaného, jimiž byla zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí Obecního úřadu Mosty u Jablunkova (dále jen „stavební úřad“) ve věci žádostí o vydání nových rozhodnutí, a to v řízení o dodatečném povolení stavby (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 3. 2018 č. j. OUMJ 590/2018) a v řízení o odstranění stavby (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 3. 2018 č. j. OUMJ 591/2018).
2. Žalobkyně uvedla, že stavební úřad rozhodl dne 6. 5. 2015 o odstranění stavby garáže, rozhodnutí nabylo právní moci 2. 9. 2015. Žádost o dodatečné povolení stavby garáže byla tehdejšímu vlastníkově zamítnuta pouze z důvodu, že stavba nebyla umístěna v souladu s územním plánem obce. Po nabytí právní moci rozhodnutí o odstranění stavby, ale ještě před uplynutím lhůty pro odstranění, byla schválena změna územního plánu, na základě níž by již bylo možno stavbu garáže dodatečně povolit. Žalobkyně jako nynější vlastník stavby požádala o vydání nových rozhodnutí, řízení o žádostech však byla zastavena, a to pouze s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27.8.2015 č.j. 2 As 166/2015-33. Žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu s tím, že po vydání pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby již neexistuje způsob, jak stavbu povolit. Tento názor považuje žalobkyně za absurdní a přehnaně formalistický. Stavební úřad měl podle žalobkyně postupovat podle § 101 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a jejím žádostem vyhovět. Institut nového rozhodnutí prolamuje zásadu res iudicata (resp. res administrata) podle § 48 odst. 2 správního řádu a zásadu materiální právní moci rozhodnutí podle § 73 správního řádu - pravomocné rozhodnutí o zamítnutí žádosti tak netvoří překážku věci pravomocně rozhodnuté. Žalobkyně poukázala na stanovisko úřadu veřejného ochránce práv a na to, že odpadl jediný důvod, který dříve znemožnil dodatečné povolení stavby. Stavební úřad nezohlednil změnu vlastníka stavby ani to, že stavba se nachází na části 3 parcel, přičemž pouze ve vztahu k jedné z nich (tedy v nepatrné části) byla v rozporu s územním plánem obce. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný argumentoval rozsudkem NSS č. j. 1 Ans 9/2009-87, a tento argument považuje žalobkyně za zmatečný a vnitřně rozporný, když tento rozsudek byl vydán před novelou stavebního zákona, účinnou od 1. 1. 2013.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že je nutno posuzovat věc v kontextu § 129 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a vzít v úvahu vzájemnou provázanost řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby. Nové řízení o dodatečném povolení stavby by bylo možno provést pouze pokud by zákon umožňoval znovu otevřít pravomocně ukončené řízení o odstranění stavby. Odkazovaný rozsudek NSS č. j. 2 As 166/2015-33 je přílehlavý. Pokud jde o řízení o odstranění stavby, § 101 písm. b) správního řádu umožňuje provést nové řízení pouze v řízeních zahájených k podané žádosti, nikoli v řízeních zahajovaných z moci úřední. V žádném z rozhodnutí žalovaný neodkazoval na rozsudek NSS č. j. 1 Ans 9/2009-87. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 16. 7. 2020 č. j. 22 A 66/2019-39, ten byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 21. 10. 2020 č. j. 9 As 207/2020-32 se závazným právním názorem, že závěry krajského soudu jsou správné co do rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby, nikoli však co do rozhodnutí ve věci odstranění stavby.
5. Krajský soud znovu přezkoumal napadená rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), rozhodoval v souladu s § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že řízení o odstranění stavby garáže na pozemcích p.č. X, X a X v k.ú. X bylo zahájeno 28.3.2012, poté tehdejší vlastník stavby Ing. I. C. požádal o dodatečné povolení stavby, žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 7.10.2014 s odůvodněním, že část stavby se nachází na pozemku p.č. X, tedy v nezastavěném území, s funkčním využitím plochy – zemědělské pozemky, stavba garáže je v tomto území nepřípustná, není umístěna v souladu s územním plánem obce. Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2015, které nabylo právní moci 2. 9. 2015, bylo pak rozhodnuto o odstranění stavby garáže. Žalobkyně jakožto nynější vlastník stavby podala dne 13. 11. 2017 stavebnímu úřadu žádost o vydání nových rozhodnutí v řízeních o dodatečném povolení stavby a o odstranění stavby, s odůvodněním, že byla schválena změna územně plánovací dokumentace a odpadl tak jediný důvod, pro který byla zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby a bylo rozhodnuto o jejím odstranění. Stavební úřad rozhodl dne 13.3.2018 tak, že obě řízení, zahájená na základě žalobkyniny žádosti, zastavil, a to se shodným odůvodněním, resp. odkazem na rozsudek NSS č. j. 2 As 166/2015-33. Žalobkynina odvolání byla zamítnuta žalovaným napadenými rozhodnutími ze dne 10. 6. 2019 a 13. 6. 2019.
7. Podle § 101 písm. b) správního řádu, provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.
8. Toto obecné ustanovení správního řádu je nutno vykládat v souvislosti s konkrétní věcí – zde s řízením o dodatečném povolení stavby podle stavebního zákona. V tom se soud shoduje s žalovaným, nikoli však již v závěrech, které žalovaný dovodil. Princip, zakotvený v § 129 odst. 1 písm. b) a v následujících odstavcích tohoto ustanovení stavebního zákona, platí s různými obměnami (stavební úřad poučí/nepoučí, lhůta pro žádost o dodatečné povolení je/není stanovena) od počátku účinnosti zákona č. 183/2006 Sb.: řízení o dodatečném povolení stavby je zvláštní tím, že je „vlozeno“ do řízení o odstranění stavby a do jisté míry je s ním svázáno (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2014

č. j. 6 As 207/2014-36, bod 11, a jím odkazovaný rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2011 č. j. 3 As 18/2011-117, bod VII.a/).

9. Žalovaný v daném případě poukazoval na rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015 č. j. 2 As 166/2015-33, přehlédl však, že skutková situace byla odlišná od nyní přezkoumávané věci. Jak vyplývá z citovaného rozsudku (a z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 6. 2015 č. j. 10 A 109/2014-30, který byl přezkoumáván), řízení o odstranění stavby tam proběhlo BEZ toho, že by stavebník požádal o dodatečné povolení stavby. To učinil až poté, kdy rozhodnutí o odstranění stavby nabylo právní moci. V tomto kontextu je nutno číst citovaný rozsudek NSS (srov. v bodě 13 - ...nelze vést řízení o dodatečném povolení stavby, aniž by před tím bylo zahájeno řízení o jejím odstranění... Jinými slovy není vůbec možné uvažovat o vedení zcela samostatného řízení o dodatečném povolení stavby... V řízení o odstranění stavby tak není možné vydat rozhodnutí dříve, než bude rozhodnuto o žádosti o dodatečné povolení stavby; tím spíše nelze zahájit samostatné řízení o dodatečném povolení stavby po pravomocném rozhodnutí o odstranění stavby/tedy v době existence pravomocného rozhodnutí, které právní postavení nepovolené části stavby již závazně vyřešilo/).
10. V nyní přezkoumávané věci je však situace jiná v tom, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno, žádost byla pravomocně zamítnuta, a poté bylo rozhodnuto o odstranění stavby. Existuje tedy řádně a včas uplatněná žádost o dodatečné povolení stavby, na níž je možno „navázat“ s použitím § 101 písm. b) správního řádu. Negativní rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu ohledně žádosti o nové řízení ve věci dodatečného povolení stavby, založené pouze na vytržené citaci rozsudku NSS č. j. 2 As 166/2015-33, tak neobstojí. Jak také uvedl NSS v rozsudku č. j. 9 As 207/2020-32, závěr, že není možné vést řízení o dodatečném povolení stavby po vydání pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby, tak právě s ohledem na možnost vydání nového rozhodnutí neobstojí. NSS se tedy nedomnívá, že by nebylo v projednávané věci možné prostřednictvím nového rozhodnutí dosáhnout dodatečného povolení stavby. Ačkoli mezi řízením o odstranění stavby a řízením o dodatečném povolení stavby existuje úzké propojení, není toto propojení takového charakteru, že by znemožnilo vydání nového rozhodnutí v tomto řízení a jeho samostatné vedení podle § 101 písm. b) správního řádu po právní moci rozhodnutí o odstranění stavby (bod 24 citovaného rozsudku).
11. Krajský soud tedy shledal žalobu důvodnou v části, která brojila proti rozhodnutí ohledně dodatečného povolení stavby, a proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. MSK 66386/2018 a vrátil mu věc k dalšímu řízení se závazným právním názorem.
12. Jiná je však situace, pokud žalobkyně žádala o nové rozhodnutí v řízení o odstranění stavby. Judikatura NSS trvá na tom, že § 102 odst. 3 správního řádu se uplatní pouze jednosměrně, tedy v tom smyslu, že nové řízení lze zahájit a vydat v něm rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu i z moci úřední, přestože původní řízení bylo zahájeno na žádost. Nemůže však – podle NSS – nastat situace, kdy by bylo vydáno nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, ačkoli původní řízení bylo zahájeno ex officio, neboť by absentovala základní podmínka existence dříve zamítnuté žádosti umožňující takové řízení vůbec vést (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2018 č. j. 1 As 272/2017-82 a body 27 až 32 rozsudku NSS ze dne 21. 10. 2020 č. j. 9 As 207/2020-32). NSS se v posledně uvedeném rozsudku zabýval také tím, zda existuje jiná možnost, jak se s novým rozhodnutím

dodatečně povolujícím stavbu domoci překonání rozhodnutí o odstranění stavby, a dospěl k závěru, že nové rozhodnutí o dodatečném povolení stavby by mohlo být důvodem pro obnovu řízení o odstranění stavby v souladu s § 100 odst. 1 správního řádu (bližší viz body 33 až 35 posledně uvedeného rozsudku).

13. Krajský soud – vázán právním názorem NSS – tedy zamítl žalobu v části, která brojila proti rozhodnutí ohledně žádosti o nové rozhodnutí v řízení o odstranění stavby (rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019, č. j. MSK 92418/2019).
14. Pokud jde o další námitky, soud nesdílí žalobkynin názor, že by správní orgány měly zohlednit změnu vlastníka stavby, neboť podmínky pro dodatečné povolení stavby jsou uvedeny v § 129 odst. 3 stavebního zákona, a změna vlastníka stavby v nich nefiguruje. Žalovaný ani v jednom z napadených rozhodnutí neargumentoval rozsudkem NSS č. j. 1 Ans 9/2009-87, takže žalobkynina polemika s ním je nadbytečná.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně napadla jednou žalobou dvě samostatná rozhodnutí žalovaného. V takovém případě je nutno posuzovat procesní úspěch a neúspěch samostatně pro každé z napadených rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015 č. j. 2 Afs 44/2015-23).
16. Žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná ohledně rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019 a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12 801 Kč, což odpovídá soudnímu poplatku 3 000 Kč a polovině nákladů právního zastoupení (které celkem představovaly 3 úkony právní služby po 5 100 Kč, 3x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci, sepsání žaloby, replika, v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s tím, že částka nákladů právního zastoupení byla zvýšena o příslušnou částku DPH). Soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni tuto náhradu nákladů řízení dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který ji v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (výrok III. rozsudku).
17. Ohledně rozhodnutí ze dne 13. 6. 2019 byl procesně úspěšný žalovaný, tomu však podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost, proto soud rozhodl výrokem IV., že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 26. listopadu 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

22 A 66/2019-70

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Monikou Javorovou ve věci

žalobkyně: **Z. C.**

zastoupená advokátem JUDr. Ivanem Houfkem, Ph.D.

sídlem Novotného lávka 200/5, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. MSK 66386/2018 a ze dne 13. 6. 2019 č. j. MSK 92418/2019, ve věci dodatečného povolení stavby a odstranění stavby

takto:

Výrok III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2020 č.j. 22 A 66/2019-64 po opravě zní::

Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 068 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ivana Houfka, Ph.D., advokáta se sídlem Novotného lávka 200/5, 110 00 Praha.

Věta první bodu 16. odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2020 č.j. 22 A 66/2019-64 po opravě zní::

Žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná ohledně rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019 a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 16 068 Kč, což odpovídá soudnímu poplatku 3 000 Kč a polovině nákladů právního zastoupení (které celkem představovaly 4 úkony právní služby po 5 100 Kč, 4x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci, sepsání žaloby, replika, vyjádření ke kasační stížnosti - v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s tím, že částka nákladů právního zastoupení byla zvýšena o příslušnou částku DPH).

Odůvodnění:

Při zpracování písemného znění rozsudku došlo k chybě v počtech, týkající se vyčíslení náhrady nákladů řízení, předsedkyně senátu proto v souladu s § 54 odst. 4 s.ř.s. opravila chybu tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Ostrava 10. prosince 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu